

miscelanea

CONCILIUL VATICAN II

CONCILIUL VATICAN II

A fost instituită o comisie pentru revizuirea și punerea la zi a Codului de drept canonic. Noul organism va trebui să adune și să clasifice materialul care va fi folosit pentru codificare.

Comisia, prezidată de cardinalul P. Ciriaci, e compusă din 21 cardinali de curie și 9 cardinali rezidențiali. În total 30, din care 16 italieni și 14 străini.

Membrii acestei comisii sunt: E. Tisserant, G. Pizzardo, B. Aloisi Massella, A. Cicognani, A. Liénart, G. L. Copello, G. P. Agagianian, F. Spellman, E. Ruffini, V. Valeri, F. Quiroga y Palacios, Léger, G. B. Montini, G. Urbani, P. Giobbe, F. Cento, G. Confalonieri, G. Döpfner, P. Marella, G. Testa, I. Antoniutti, L. G. Suenens, A. Ottaviani, F. Roberti, A. Julien, A. Larrona, G. T. Heard, A. Bea, M. Brown.

Comisia mixtă însărcinată cu revizuirea schemei «*De fontibus revelationis*», s'a întrunit până acum de patru ori, prezidată rând pe rând de cardinalii Ottaviani și Bea, cu participarea cardinalilor Ruffini, Quiroga y Palacios, Léger, König, Lefevre, Santos, Brown, a episcopilor din Comisia Teologică, și de la Secretariatul pentru unirea creștinilor.

Noua schemă, elaborată conform deciziilor sesiunii precedente, a fost examinată și discutată în amănunt, ținându-se seamă de directivele date de Sfântul Părinte și de principiile enunțate în discursul pronunțat la deschiderea Conciliului.

La sfârșitul desbaterii Comisia a aprobat la unanimitate noul text *De divina revelatione*, care va fi prezentat pentru a fi discutat și aprobat de intrunirea episcopală în a doua sesiune a Conciliului (Boll. 47 Uff. Stampa del Concilio, 6/III).

Schema *De divina revelatione*, mult mai redusă decât aceea asupra Isovoarelor Revelației, cuprinde o introducere și cinci capitole: revelația cuvântului lui Dumnezeu, inspirația și interpretarea, Vechiul Testament, Noul Testament, Sfânta Scriptură a Bisericii.

Comisia pentru coordonarea lucrărilor Conciliului întrunită pentru a patra oară în 28 Martie, a fost prezidată de Sfântul Părinte.

Au fost examinate primele două capitole ale schemei asupra Bisericii (Biserica în constituția și misiunea sa; Biserica în constituția ierarhiei sale, în special a episcopatului).

Elaborarea schemei a fost îngrijită de cardinalul Ottaviani, prezidinte al Comisiei pentru doctrina credinței și moravurilor (Osservatore Romano, 30 Martie).

În 28 Martie aceiași comisie a examinat o schemă asupra prezenței Bisericii în lumea modernă, și o comunicare asupra activității pe care Biuroul de Presă al Conciliului înțelege să o desfășoare în a doua perioadă a întrunirii ecumenice.

Schema referitoare la raporturile Bisericii cu lumea de astăzi, prezentată într-o enunțare nu definitivă, înțelege să expună, în lumina învățăturii creștine, problemele care privesc mai de aproape omenirea, de la valoarea vieții, la demnitatea persoanei omenesci, la cultură, libertate, dreptate socială, pace.

Schema a fost elaborată de o comisie mixtă. La citirea expozeului asupra activității Biuroului de Presă al Conciliului era de față și mgr. Fausto Vallainc, directorul acestei instituții.

Intr-o pastorală din 2 Februarie, cardinalul Achile Liénart, episcop de Lille, a relevat răspunderea colegială a episcopatului, care împreună cu Papa trebuie să lucreze pentru binele Bisericii, organism ale cărei membre sunt legate de capul nevăzut, Isus Hristos reprezentat de succesorul lui Petru.

Biserica este «*o societate misiunara*» asupra căreia apasă răspunderea pastorală a întregii omeniri. Trebuie deci să fim gata să acceptăm unele schimbări de obiceiuri și de mentalitate față de frații separați, nutrinți sentimente de adevărată și frățească dragoste și cooperând la unire. Această dragoste a noastră trebuie să se îndrepte către omenirea întreagă, pe care suntem chemați să o iubim și să o mântuim, și nu numai să o condamnăm pentru erorile și nelegiuirile sale; în viața liturgică, pentru «*cei inițiați să nu fie singurii care să înțeleagă riturile Bisericii, care, dimpotrivă, trebuie să fie accesibile tuturor*».

«*Ut unum sint in veritate et caritate*» (Pentru ca toți să fie una în adevăr și dragoste), se intitulează Pastorală dată în 27 Febr. de cardinalul Alfonso Castaldo de la Neapole.

Unitatea în adevăr și în dragoste constituie nota dominantă a Conciliului și marele său scop.

Plecând de la această premiză, cardinalul a ilustrat notele caracteristice ale Bisericii, îndemnând credincioșii la ascultare, care îi face să rămână în adevăr și dragoste, și deci în unitate, «*care este calea cea mare spre feliurile sigure ale vieții și ale mântuirii*».

Centrul de Documentare al Institutului de Științe Religioase de la Bologna a pus la dispoziția tuturor o culegere completă a decretelor Conciliilor Ecumenice, într-o ediție comodă, îngrijită, și din punct de vedere tipografic perfectă, care constituie o fală a casei de editură Herder.

Voluntă, care se intitulează «*Conciliarum oecumenicorum decreta*», a fost îngrijit, de un grup de savanți cu renume mondial.

Lăsând afară decretul cu caracter pur administrativ, ale Conciliilor de la Constanța și Basilea, cele ale celorlalte Concilii sunt publicate integral și în textele lor originale, chiar cele în limba greacă, (pentru Conciliile orientale și pentru sesiunile consacrate unirii Bisericii la Conciliul dela Florența).

O scurtă introducere istorică pentru fiecare Conciliu și o bibliografie esențială încadrează documentele și ajută cercetătorii, în examinarea decretelor.

10 MAI LA ROMA

Istorică Sala Borromini a oratoriului San Filippo Neri din Roma a fost, în 8 Mai, teatrul unei frumoase manifestații organizată de corala «*Armonia*».

Manifestația, îngrijită de neobositul Mgr. Tautu, parohul bisericii române din Roma, totdeauna prezent în toate inițiativele care expun romanilor problemele de viață și de cultură ale unei Români astăzi izolată de restul lumii civilizate, a fost foarte apreciată de un public excepțional de numeros și de cea mai bună calitate.

În prima parte a programului, profesorul Mircea Popescu, docent al Universității din Romă, a examinat, într-o esențială sinteză istorică, diferitele faze care au dus la realizarea marelui vis al poporului român: unitatea națională.

Conferențiarul a împărțit istoria românilor în trei mari etape: aceea a formării, a afirmării conștiinței politice și naționale — care, pe planul culturii corespunde unei viguroase afirmări a valorilor pe care se întemeiază cultura română modernă — și, în fine, «*perioada catastrofei*», care începe cu dezastrul «*diktat*», de la Viena, pentru a culmina, după un război de exterminare, cu actuala dureroasă îngenunchiere politică a

României de către Uniunea Sovietică, a cărei colonie devine.

Conferința prof. Mircea Popescu a fost urmată de o serie de admirabile proiecții în culori, care au ilustrat celor prezenți frumusețile naturale și artistice ale României.

A completat în mod strălucit programul sărbătorii corul «*Armonia*» dirijiat de maestrul Cipullo, care a executat cântece religioase și populare românești, călduros aplaudate de un public atent și vizibil emoționat.

Mgr. Aloisie Tăutu, căruia i se datorește succesul frumoasei manifestații, a tradus publicului, în majoritate italian, textele poetice ale cântecelor noastre populare, dând astfel celor care nu cunoșteau limba română prilejul de a aprecia și mai mult cântecele executate, care exprimă, cu atâtă spontaneitate și aderență la structura lui intimă, sufletul poporului român.

Public, cum spuneam, foarte numeros, entuziast, emoționat, în rândurile căruia erau multe personalități ale culturii române, și câțiva oaspeți de onoare români printre care Mgr. Vasile Cristea, episcopul românilor catolici de rit bizantin, și profesorul Nandris, în trecere prin Roma, unde s'a oprit câteva zile, după un turneu de conferințe în Sudul Italiei.

Buletinul lunar «*Eco dell'Amore*», publică, în numărul său din Mai, următoarea știre:

«*Comuniștii au nevoie de bani. De aceea putem elibera preoții bolnavi, sau foarte bătrâni, cumpărându-i la preț de un milion și cinci sute de mii fiecare.*»

Este vorba de preoți îmbătrâniți în închisorile comuniste și lipsiți de orice posibilitate de a-și exercita misiunea.

Dece să-i lăsăm să lăncezească mai departe în închisori? Pentru suma de un milion și cinci sute de mii comuniștii îi lasă să vie în Occident.

Eliberarea celor care zac în temnițe este un act de pietate. Contribue, deci, și tu, trimitând obolul tău operei «*Aiuto alla Chiesa del Silenzio*», specificând: «*pentru eliberarea robilor*».

Cititorii noștri vor oare să scoată imediat din închisoare cel puțin pe unul din acești preoți? Curaj cu oferte, mari sau mici, ca să putem aduna cât mai repede acest preț al desrobirii lor.

Poate s'ar găsi printre cei bogăți cine să dea singur un milion și jumătate pentru acest gest atât de frumos, care este, din partea noastră, a celor liberi, o răsplătire a jertfelor preoților apărători ai credinței și ai libertății spirituale a fraților noștri asupriți?... »

După perechea *Hadjubej*, o altă personalitate sovietică a trecut zilele acestea pragul Vaticanului. De rândul acesta, însă, era vorba de un exponent cu mai multă greutate decât directorul *Pravdei*, doamna *Serghei Romanowski*, care a pilotat delegația sovietică la ceremonia pentru înmânarea premiului Balzan Suveranului Pontif, e nici mai mult nici mai puțin decât un membru al guvernului sovietic, prezidinte al Comitetului de Stat pentru raporturile culturale cu Uniunea Sovietică.

Deși o notă oficioasă atribuită «*curierilor vaticane*» transmisă de ANSA, a precizat că *Serghei Romanowski* nu a participat la ceremonie, în calitate de om politic, ci numai ca reprezentant al secției culturale a Departamentului extern al Uniunii Sovietice, în multe cercuri romane, mai mult sau mai puțin oficiale, încă refractare la actuala epidemie coexistențialistă, n'au lipsit comentariile — în general amare — la această nouă... dovadă de «*bună voință*» din partea sovieticilor.

Pe ascuns, sau protejați de note de agenție, care încearcă să le banalizeze identitatea prezentând-o în dimensiuni mai modeste decât este în realitate, acești ambasadori ai domnului Krusciov își întreprind, unul după altul, călătoria la Roma, devenită nu ceea ce unii încearcă să creadă: un fel de Canosa a cîinței pentru o politică (natural «*staliniană*») de crime și de persecuții împotriva Bisericii, ci o Mecă a «*noului curs*» al politicii lui Krusciov.

Să dea Dumnezeu ca aceste patru zile de avangardă ale «*escadroanelor cazacilor de la Don*» pe care, după o profeție atribuită, dacă nu greșim, Sfântului *Carlo Borromeo*, ar trebui să-i vedem «*adăpându-și caii în fântânile de la Sfântul Petru*», să fie cu adevărat primii porumbel ai păcii care va pregăti venirea Impărăției lui Dumnezeu; iar truda de astăzi a Păstorului și împăciuitoarelor «*oamenilor de bună voință*» să dea roade bune! Dea Domnul ca acțiunea sa de pace să reușească să restituie creștinătății în lanțuri libertatea și demnitatea omenescă de care a lipsit-o comunismul ateu; și lumii întregi să-i dea pacea pe care ne-a lăsat-o Christos.

Dar în timp ce ne rugăm ca toate acestea să se împlinescă, nu putem să nu ne asociem tristeței și preocupărilor aceluia care, în plină climă de «*destindere*» politico-religioasă, înregistrează, filtrate prin presă din lumea întreagă, știri de dincolo de Cortină, care ne spun că, în ciuda aparentei îmbunătățiri a raporturilor dintre Sfântul Scaun și URSS, persecuția continuă cu inversunare.

«*Se poate ca astăzi comuniștii să aibă tot interesul să facă o politică mai moderată față de Biserica — serie parintelui Werenfried Van Straatom, în «*scrisoarea lunară*» publicată de Buletinul parohiei sale, care militează în favoarea Bisericii Tăcerii. Si continuă:*

«*Ar fi o atitudine de iresponsabili să excludem această posibilitate. Dar ar fi tot atât de grav dacă am trece cu buretele peste 45 ani de perfidii de tot felul, și dacă am trata cu comuniștii de la egal la egal. Deoarece toți cei care au tratat cu ei, de la Papa Ratti la Wysinski, au fost înșelați, noi trebuie să-i judecăm nu după vorbe ci după fapte.*»

Deocamdată toată activitatea lor este îndreptată spre distrugerea totală a Bisericii. Atâta timp cât atitudinea aceasta a lor nu se va schimba cu adevărat, Biserica nu poate să facă nici un fel de pact cu Moscova fără să piarda încrederea celor asupriși.»

Publicate sub auspiciile Cercului de studii «*Destin*», primim dela Madrid două cărți splendide: «*Recitativ*», de Horia Stamatu, și o culegere de «*Nuvele*» de Mircea Eliade. Calitatea literară a celor două volume, ai căror autori — unul poet de mare clasă, celălalt narator consacrat și specialist în istoria religiilor cu renume mondial — merită mai mult decât o scurtă notă de informație. Ne rezervăm să revenim asupra acestor cărți după o mai liniștită și mai aprofundată lectură. Deocamdată ne limităm să semnalăm cititorilor noștri cele două lucrări pe care și le pot procura scriind direcției revistei «*Destin*», Calle Meléndez Valdés 59, Madrid, Spania.

Când, în 18 Aprilie, arhiepiscopul Vienei, cardinalul Koenig, a sosit la Budapesta pentru a se întâlni cu cardinalul Mindszenty, părea că eliberarea șefului Bisericii maghiare avea să fie iminentă.

Piedici survenite între timp au amânat evenimentul «*sine die*». După o convorbire durată patru ceasuri și jumătate cu cardinalul, care din 1956 trăiește, ca prizonier «*voluntar*», la Ambasada Statelor Unite, arhiepiscopul Koenig s'a întors la dieceza sa. Este evident că Mindszenty, cântărind aspectele și consecințele deciziei sale, a manifestat nedumeriri bine justificate în legătură cu presiunile făcute de guvernul comunist maghiar ca el să părăsească Tara al căru șef spiritual rămâne, recunoscut de toți în afară de regimul comunist. O acceptare a condițiilor care i-au fost puse; ar însemna recunoașterea condamnării pentru înaltă trădare din 1949. Mindszenty este pentru catolicii maghiari un simbol, și în același timp e un ghimpe în inima comuniștilor, care ar voi să scape de el, expediindu-l la Roma. Mărturia sa tăcută, dar elocventă, reprezintă un enorm sprijin moral pentru credincioși, care trăesc în condiții spirituale extrem de grele. Lupta împotriva catolicismului continuă cu măsuri administrative și restricții de tot felul.

Ziarele italiene au comunicat zilele acestea că guvernul comunist maghiar a consimțit să pună în libertate patru episcopi unguri care trăiau în domiciliu forțat. Cei patru episcopi au avut din partea guvernului de la Budapesta permisul de a circula în libertate pe tot teritoriul maghiar, cu excepția diecezelor lor. Ei se găseseră în condiția de «*împiedecați*», cum citim în *Anuarul Pontifical*, deoarece nu le este recunoscut dreptul de a-și exercita în mod liber misiunea pastorală. Dacă decizia aceasta a guvernului comunist maghiar a atenat suferințele și presiunea fizică împotriva celor patru episcopi, n'a modificat întru nimic situația celor patru sedii episcopale, de mulți ani vacante. Condiție «*sine qua non*» pusă de cardinalul Mindszenty pentru începerea tratativelor cu guvernul comunist în legătura cu renunțarea sa la demnitatea de «*Primate*» era tocmai normalizarea vieții pastorale în diecezele *Kalocsa*, *Eger* și *Pecs*.

Actuala atitudine a guvernului de la Budapesta redeschide astfel o criză care părea că va fi rezolvată în mod satisfăcător.

Dacă pe de o parte restricțiile impuse celor patru episcopi descoperie întreaga perfidie a manevrei de «*destindere*» a comuniștilor, ele sosesc la timp pentru a pulveriza iluziile celor care își închipiau că îndepărtarea episcopului Mindszenty ar putea inaugura o eră nouă în raporturile Bisericii catolice din Ungaria cu comunismul. Lupta continuă, deci, și nu îngăduie iluzii asupra obiectivelor sale: care nu sunt persoana Prelatului prizonier, ci religia, credința, Biserica lui Dumnezeu.